

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/190/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717204473
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3717204473.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu H. T. J., a.s., so sídlom W., U. XX, O.: XX XXX XXX, proti žalovanému E. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. H. T., o zaplatenie 4419,41 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 20. marca 2018, č.k. 3Csp/64/2017- 67, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e**.

V napadnutej výrokovej časti o náhrade trov konania rozsudok **z m e ň u j e** tak, že žalobcovi **p r**
i z n á v a nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu **100 %**.

Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.419,41 eur titulom nezaplatennej istiny, sumu 202,98 eur titulom vyčísleného úroku, sumu 3,95 eur titulom vyčíslených úrokov z omeškania, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatennej istiny 4.419,41 eur od 18.03.2017 do zaplatenia a vo výške 8 % ročne z nezaplatených úrokov 202,98 eur od 18.03.2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 75,18 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník. V odôvodnení uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu istinu 4.419,41 eur, úrok 202,98 eur, úrok z omeškania 3,95 eur, úrok 15,9 % ročne z nezaplatennej istiny 4.419,41 eur od 18.03.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatennej istiny 4.419,41 eur a z nezaplatených úrokov 202,98 eur od 18.03.2017 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Súd dňa 07.06.2017 vydal platobný rozkaz č.k. 3Csp/64/2017 - 39, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Pretože sa nepodarilo doručiť žalovanému platobný rozkaz do vlastných rúk, súd uznesením č.k. 3Csp/64/2017 - 52 zo dňa 15.11.2017 platobný rozkaz zrušil. Strany sporu sa vytyčeného pojednávania nezúčastnili. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 16.04.2012 uzatvoril žalobca ako banka so žalovaným ako dlžníkom Úverovú zmluvu č. XX/XXX/XX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 6.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať spolu s úrokom do splatnosti úveru vo výške 15,9 % ročne, pri RPMN 17,73 %, a to v pravidelných 120 mesačných splátkach vo výške 100,13 eur splatných k 13.dňu kalendárneho mesiaca s tým, že prvá splátka bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. V zmluve je žalovaný označený svojím menom, priezviskom, rodným číslom, číslom dokladu totožnosti - pasom a adresou trvalého pobytu. Z listiny výzva na predčasné splatenie úveru zo dňa 17.03.2017 mal súd za preukázané, že

žalobca oznámil žalovanému, že z dôvodu, že napriek výzve neobnovil plnenie svojich povinností v zmysle zmluvy, žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 17.03.2017 a žiadal žalovaného o úhradu dlhu vo výške 4.701,34 eur najneskôr do 27.03.2017. Právne vec posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka; § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 565, Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah zo zmluvy o úvere uzatvorenej podľa § 497 Obchodného zákonníka. Uvedená zmluva je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uvedenou zmluvou sa žalobca ako banka v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti zaviazal poskytnúť žalovanému ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi peňažné prostriedky a žalovaný sa zaviazal úver splácať v pravidelných mesačných splátkach. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 6.000,- eur, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach vo výške 100,13 eur, spolu s dohodnutým úrokom z úveru vo výške 15,9 % ročne. Súd mal za nesporne preukázané, že žalobca žalovanému úver poskytol, pričom žalovaný úver nesplácal riadne a včas. Na základe toho žalobca vyzval žalovaného v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na zaplatenie omeškaných splátok s tým, že ho upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy si uplatní právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka a požiadala o zaplatenie celej pohľadávky. Pretože žalovaný napriek výzve svoj dlh neuhradil, žalobca v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka a dohodou v bode 7.2 Úverovej zmluvy úver ku dňu 17.03.2017 zosplatnil. Súd vychádzajúc z nesporných skutkových tvrdení mal za preukázané, že žalovaný do zosplatnenia úveru zaplatil na istinu len sumu 1.580,59 eur, preto jeho dlh na istine predstavuje 4.419,41 eur, ďalej mal z nesporných tvrdení súd za preukázané, že do zosplatnenia úveru dlh žalovaného na úroku z úveru bol vo výške 202,98 eur a na úroku z omeškania vo výške 3,95 eur. Pretože žalobca tvrdil, že žalovaný takto špecifikovaný dlh žalobcovi neuhradil a v konaní nebol preukázaný opak, súd vyhovel žalobe žalobcu a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4.419,41 eur titulom nezaplatenej istiny úveru, sumu 202,98 eur titulom vyčísleného úroku z úveru do zosplatnenia úveru, sumu 3,95 eur titulom vyčíslených úrokov z omeškania do zosplatnenia úveru, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ako dôvodný súd vyhodnotil v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj úrok z omeškania z dlžnej sumy istiny a úrokov z úveru v súlade s § 3 ods. 1, § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., teda 8 % ročne ako žiadal žalobca, keďže základná sadzba ECB bola k prvému dňu omeškania, ktorým bol prvý deň nasledujúci po zosplatnení úveru, t.j. 18.03.2017 vo výške 0 %, ktorá sa zvyšuje o 8 percentuálnych bodov, keďže k vzniku záväzkového vzťahu medzi stranami došlo pred 1.februárom 2013. Vzhľadom na uvedené súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatenej istiny 4.419,41 eur od 18. 03. 2017 do zaplatenia a vo výške 8 % ročne z nezaplatených úrokov 202,98 eur od 18. 03. 2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že má nárok na úrok z úveru aj po zosplatnení úveru. Podľa názoru súdu, úrok z úveru prináleží veriteľovi (žalobcovi) len do zosplatnenia, od tohto momentu má žalobca ako veriteľ nárok na úrok z omeškania. Podľa ustálenej súdnej praxe, dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ale aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi žalobcom a žalovaným. Pokiaľ žalobca ako veriteľ považoval celý dlh za splatný, potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru. Právny názor, podľa ktorého veriteľovi po zosplatnení úveru nepatria zmluvné úroky ale úroky z omeškania, považuje aj Ústavný súd Slovenskej republiky za ústavne akceptovateľný, ktorý názor vyslovil v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012. Záver, podľa ktorého veriteľovi po zosplatnení úveru nepatria zmluvné úroky vyslovil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015, ktorý uzavrel, že ak v dôsledku predčasného zosplatnenia úveru nastane stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. K rovnakým záverom dospel aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 15Co/871/2014 zo dňa 02.09.2015 a Krajský súd v Trenčíne v rozsudkoch sp. zn. 5Co/479/2015 zo dňa 10.02.2016 a sp. zn. 6Co/304/2015 zo dňa 18.07.2017, sp. zn. 27Co/220/2017 zo dňa 28.11.2017, sp. zn. 6Co/303/2017 zo dňa 18.07.2017. Na základe uvedeného súd žalobu vo zvyšnej časti, t.j. v časti o nároku žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru vo výške 15,9 % ročne z nezaplatenej istiny 4.419,41 eur až do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Pre výpočet pomeru úspechu/neúspechu súd vyčíslil uplatnený a priznaný nárok žalobcu ku dňu rozhodnutia súdu, t. j. k 20.03.2018 (uplatnený nárok

5.707,62 eur = istina 4.419,41 eur + vyčíslený úrok 202,98 eur + vyčíslený úrok z omeškania 3,95 eur + úrok z omeškania 8 % ročne zo sumy 4.419,41 eur od 18.03.2017 do 20.03.2018: 356,45 eur + úrok z omeškania 8 % ročne zo sumy 202,98 eur od 18.03.2017 do 20.03.2018: 16,37 eur + úrok 15,9 % ročne zo sumy 4.419,41 eur od 18.03.2017 do 20.03.2018: 708,46 eur; priznaný nárok 4.999,16 eur = 4.419,41 eur + 202,98 eur + 3,95 eur + 356,45 eur + 16,37 eur). Žalobca bol teda úspešný čo do zaplatenia 4.999,16 eur; pomer úspechu / neúspechu žalobcu je teda 87,59 % ku 12,41 %. Žalobca má teda nárok na náhradu trov konania v rozsahu rozdielu úspechu žalobcu k úspechu žalovaného, t. j. v rozsahu 75,18 % (87,59 % mínus 12,41 %). O výške trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku, a to v zamietajúcej výrokovej časti a v časti trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nesprávny a odôvodňoval odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci Mal za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka i komentár IURA Edition. Pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná, a preto je rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá podľa žalobcu oporu v právnych predpisoch. Žalobca poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.01.2017. Obsahom záväzku dlžníka z úveru je nielen vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky - úver, ale aj úroky. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. V zmysle § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšie ako 3 mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Ďalej poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 07.12.2017 ak aj na ďalšie rozhodnutia súdov. Rozhodovacia prax a aj právna literatúra je jednotná v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky alebo úveru predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Pokiaľ sú dohodnuté úroky odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od dohodnutého úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keby neboli zmluvne dohodnuté tak, ako vyplýva z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Využitie práva veriteľa na zosplatnenie mení len splatnosť úveru, t. j. peňazí, nie ich cenu vyjadrenú v úroku a nemôže samo o sebe veriteľovi privodiť zhoršenie jeho práv. Zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný ich platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na rozdiel od toho úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so splatením istiny a veriteľ ich môže požadovať i keď neboli dojednané. Pri tom platí, že môžu existovať popri sebe. Poukázal tiež na návrh zákona č. 106/2014 Z. z., ktorým sa v roku 2013 mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník, pričom sa ním navrhovalo doplnenie ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, kde sa mala pripojiť veta, že úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Takáto navrhovaná úprava však nebola prijatá a preto uvedený zákon č. 106/2014 Z. z. a ani iná zákonná novelizácia alebo iné obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neobsahujú. Žalobca má ďalej za to, že súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. Ako príklad uviedol rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoPr/2/2016 z 27.07.2016, uznesenie NS SR č. k. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008. Súd nemal pri posudzovaní úspechu prihliadať na úspech v časti príslušenstva a mal dospieť k záveru, že žalobca bol úspešný v rozsahu 100%. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi aj úrok vo výške 15,9 % p.a. z nezaplatennej istiny 4419,41 eur od 18.03.2017 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov konania a náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu (v zamietajúcej výrokovej časti a výrokovej časti o náhrade trov konania) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti II. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a výrokovej časti o náhrade trov konania podľa § 388 CSP zmeniť.

5. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu, v odvolacom konaní bol preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá v časti týkajúcej sa zmluvného úroku vo výške 15,9 % ročne z nezaplatenej istiny 4.419,41 eur od 18.03.2017 do zaplatenia, ako aj výrok o trovách konania, a preto výrok, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, ktorý odvolaním žalobca nenapadol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol a ako taký nadobudol právoplatnosť.

6. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa zmluvného úroku vo výške 15,9 % ročne z nezaplatenej istiny 4.419,41 eur od 18.03.2017 do zaplatenia, súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobcovi neprináležia zmluvne dohodnuté úroky z úveru vo výške 15,9 % ročne z istiny. Poukázal na súdnu prax, podľa ktorej patria úroky iba do splatnosti úveru a od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania. Uviedol, že v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ale aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi žalobcom a žalovaným.

7. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v vzťahu k zamietajúcej výrokovej časti podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

8. Uzavretý zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným na základe zmluvy o úvere zo dňa 16.04.2012 je potrebné, aj podľa názoru odvolacieho súdu, posudzovať ako spotrebiteľský zmluvný vzťah. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že na základe zmluvy o úvere poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 6000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať spolu s úrokom do splatnosti úveru vo výške 15,9 % ročne, pri RPMN 17,73 %, a to v pravidelných 120 mesačných splátkach vo výške 100,13 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný si neplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z uzatvorenej zmluvy o úvere, napriek výzve nezaplatil omeškané splátky riadne a včas, žalobca výzvou zo dňa 17.03.2017 úver zosplatnil.

9. Odvolací súd má za to, že v predmetnej veci súd prvej inštancie správne uzavrel, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Po zosplatnení úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver súdu prvej inštancie je správny, pretože nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, a preto niet ani dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V prípade mimoriadnej splatnosti tak veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi. Nemá preto právo na úroky ako odplatu za užívanie istiny, keďže dlžník ju už užívať nemôže.

10. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.

11. Zosplatnením úveru nastáva predčasná splatnosť úveru, dochádza teda k zmene pôvodných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý. Po zosplatnení úveru sa dlžník, pokiaľ v určenej lehote neuhradí dlh, dostáva do omeškania a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Odvolací súd preto

uzavrel, že v predmetnej veci má žalobca nárok po zosplatnení len na úroky z omeškanie a nie na dohodnuté zmluvné úroky, ako uviedol aj súd prvej inštancie.

12. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. Odvolací súd sa však nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa mu celá náhrada nákladov konania. Žalobca má plný úspech, ak výrok rozsudku zodpovedá žalobnému petitu a naopak, žalovaný má plný úspech, ak žaloba je v plnom rozsahu zamietnutá. Pokiaľ žalobný petit nepozostáva z dvoch samostatných nárokov, keďže žalovanú pohľadávku a jej príslušenstvo za také nemožno považovať, právny názor, že úspech žalobcu treba posudzovať aj z ohľadom na úspech vo vzťahu k príslušenstvu uplatnenej pohľadávky nie je správny. Pokiaľ žalobca bol úspešný vo vzťahu k istine uplatneného nároku, je treba žalobcu považovať za plne úspešného v predmetnom spore. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný vo vzťahu k výrokovej zamietajúcej časti a úspešný bol iba v nepatrnej časti vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania. Je tak nutné konštatovať, že v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Žalovanému však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).